

Arrest

nr. 143 470 van 16 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 januari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 januari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DEVRINDT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. CEURVELTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 januari 2015 trof de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)

Geen geldig visum of visumvervangend document

Bovendien werd de aangifte huwelijk gedaan in illegaal verblijf"

2. Over de ontvankelijkheid

Er kan verzoeker geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om de enkele reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Er mag geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder de artikelen 2 en 3 EVRM waarvan de schending in casu wordt aangehaald. Deze grieven dienen te worden onderzocht door de Raad, gelet op het gestelde in artikel 13 EVRM en verwerende partij vermag niet vooruit te lopen op de behandeling ervan door de Raad.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota omdat de bestreden beslissing getroffen werd op grond van een gebonden bevoegdheid, wordt dan ook verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van *"de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel."*

Verzoeker betoogt als volgt:

De motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten is niet afdoende.

1. Gebrek aan afdoende motivering en schending zorgvuldigheidsbeginsel

Het bevel om het grondgebied te verlaten is enkel gebaseerd op het gegeven dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum. (cf. stukken 1 en 2)

Deze beperkte 'motivering', die zich uiteindelijk beperkt tot het aanvinken van een van de mogelijke opties, heeft niet de minste betrekking tot een eventuele schending van artikelen 2 en 3 EVRM

Nochtans is verzoeker afkomstig uit Irak en is het risico op een schending van bovenvermelde artikelen bijzonder reëel.

Artikel 2 houdt immers het volgende in:

"1. Het recht van eenieder op het leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, tenzij bij wege van tenuitvoerlegging van een vonnis, dat is uitgesproken door een rechtbank, wegens een misdrijf waarop de wet de doodstraf heeft gesteld.

(...)"

Artikel 3 EVRM bepaalt dan weer:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Het is vaststaande rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat er een probleem kan ontstaan in het kader van artikel 3 EVRM wanneer een lidstaat een zeker persoon van haar grondgebied verwijdt, terwijl er ernstige motieven bestaan om aan te nemen dat die persoon in het land van bestemming reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan de behandelingen die worden opgelijst in dat artikel. (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, §75 en EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, §66)

Het EHRM was hierbij van oordeel dat indien er zich een dergelijk probleem voordoet, de persoon in kwestie niet kan uitgewezen worden naar het betreffende land.

Het is algemeen geweten dat de algemene situatie in Irak momenteel bijzonder zorgwekkend is, zeker wat betreft de constante schendingen van de mensenrechten door alle partijen, die deel uitmaken van het interne conflict dat er momenteel woedt.

Dit wordt onder meer duidelijk gemaakt in een recent rapport van de "UN Refugee Agency" betreffende de situatie in Irak, waarin deze instantie zijn positie duidelijk maakt inzake het verplicht terugkeren naar Irak. (cf. stuk 6)

Het betreffende rapport dateert van oktober 2014 en omvat onder andere de volgende bepalingen:

"Widespread human rights abuses and violations of humanitarian law greatly impact on the lives of civilians beyond displacement and casualty figures. It has been documented that parties to the conflict are committing violations of international humanitarian law and gross violations of international human rights law. Systematic and widespread attacks by ISIS and associated armed groups against civilians may amount to war crimes and crimes against humanity. The ISF and associated forces have reportedly carried out military operations in violation both of the principles of distinction and proportionality, and of the obligation to take precautions to protect civilians from the effects of violence, which may amount to war crimes. Furthermore, armed forces associated with the ISF have reportedly carried out kidnappings and targeted killings.

(...)

Furthermore, according to reports, the group has repeatedly and deliberately launched attacks, including with suicide and car bombs, against civilians or civilian infrastructure with the aim to kill or injure as many civilians as possible.

(...)

The imposition by ISIS of its particular interpretation of Shari'a law in areas under its control raises serious concerns for the rights of women, members of religious minority groups and persons considered as not conforming to their strict interpretation of Islam. It has further been reported that individuals who oppose or are considered to be opposing ISIS and/or are considered to be collaborating with the Iraqi or Kurdish security forces have been targeted for killing, abduction and wanton destruction of property.

(...)

Furthermore, the ISF are held responsible for the killing of civilians by indiscriminate artillery shelling and aerial bombardments, including with barrel bombs, on civilian areas.

(...)

As a result of conflict, displacement and interruption of services due to siege tactics and attacks against vital infrastructure, humanitarian needs have escalated rapidly, adding to the already existing significant humanitarian needs in Iraq(...)" (cf. stuk 6) (eigen accentueren)

Het is dan ook zeer duidelijk dat de algemene situatie in Irak momenteel zeer gevaarlijk is voor burgers.

De situatie in Irak is dan ook zo zorgwekkend dat de 'UN Refugee Agency' besluit als volgt:

"As the situation in Iraq remains highly fluid and volatile, and since all parts of the country are reported to have been affected, directly or indirectly, by the ongoing crisis, UNHCR urges States not to forcibly return persons originating from Iraq until tangible improvements in the security and human rights situation have occurred. (...)

In the current circumstances, with massive new internal displacement coupled with a large-scale humanitarian crisis, mounting sectarian tensions and reported access restrictions, particularly into the Kurdistan Region of Iraq, UNHCR does in principle not consider it appropriate for States to deny persons from Iraq international protection on the basis of the applicability of an internal flight or relocation alternative." (cf. stuk 6) (eigen accentueren)

Staten worden dan ook aangespoord om niemand die afkomstig is van Irak onder dwang terug te sturen.

Dit geeft niet alleen een blik op de algemene situatie in Irak, maar geeft ook duidelijk aan dat het momenteel voor elk individu afkomstig uit Irak gevaarlijk en humanitair niet verantwoord is om terug te keren en dit onder meer in het kader van artikelen 2 en 3 EVRM.

Anders gezegd, het staat eveneens voldoende vast dat het reëel risico waarnaar wordt verwezen ook een individueel risico is voor verzoeker en dit alleen al door het loutere feit dat hij terugverwezen zou worden naar Irak.

Het risico voor verzoeker is in elk geval voldoende concreet en aantoonbaar, gelet op de grondige motivatie van het bovenvermelde verslag, waarbij men tot het besluit komt dat elk persoon afkomstig uit Irak aanzienlijk gevaar loopt. (cf. stuk 6)

Ook bij een beslissing tot uitwijzing dient de verwerende partij een eventuele schending van artikel 3 EVRM te onderzoeken. (RVV 2 december 2009, n° 35 233, RVV 15 juli 2010, n° 46 326, RVV 4 juni 2014 n° 125 200) (cf. stuk 7)

Doch, dit onderzoek werd op geen enkel moment gevoerd, laat staan dat er ook maar enige vorm van motivatie omtrent artikelen 2 en 3 EVRM in het bevel is opgenomen. (cf. stukken 1 en 2)

De uitvaardiging van het aangevochten bevel is dan ook volledig in strijd met zowel de zorgvuldigheidsplicht als de motiveringsplicht die op verwerende partij rust!

Bovendien wordt ook het redelijkheidsbeginsel met de voeten getreden, gelet op het feit dat het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten en dus de verplichte terugwijzing van verzoeker naar Irak een groot risico inhoudt voor verzoeker.

De kans is immers groot dat hij zal onderworpen worden aan schrijnende humanitaire situaties en/of slachtoffer zal worden van het heersende geweld."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. Kernbetoog van verzoeker is dat verwerende partij bij de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen rekening heeft gehouden met zijn afkomst uit Irak en niet heeft nagegaan of dit een schending met zich dreigt mee te brengen van de artikelen 2 en 3 EVRM en daaromtrent evenmin heeft gemotiveerd. Hij verwijst in zijn verzoekschrift zelf naar diverse bronnen en besluit hieruit dat het duidelijk is dat de algemene situatie in Irak momenteel zeer gevaarlijk is voor burgers en dat niemand onder dwang mag worden teruggestuurd. Volgens verzoeker is het risico dat hij loopt bij terugkeer naar Irak voldoende concreet en aantoonbaar en hij verwijst hierbij naar stuk 6 gevoegd bij het verzoekschrift dat handelt over de *“UNHCR position on returns tot Iraq”* en dateert van oktober 2014.

3.4. Uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij de schending van de artikelen 2 en 3 EVRM koppelt aan een gedwongen terugkeer naar Irak. De Raad dient vast te stellen dat de bestreden beslissing er enkel toe strekt de illegale verblijfsstatus van verzoeker vast te stellen. De bestreden beslissing gaat niet gepaard met enige dwangmaatregel waarbij verwerende partij de gedwongen terugkeer van verzoeker naar Irak voorbereidt, minstens toont verzoeker dit niet aan. Verwerende partij kan verder gevolgd worden waar zij in haar nota opmerkt dat de bestreden beslissing verzoeker geenszins verplicht om terug te keren naar zijn land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt om het grondgebied van België en dat van de andere Schengenlidstaten te verlaten. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat hij zich niet kan begeven naar andere staten dan zijn land van herkomst.

3.5. Het komt de Raad voorts voor dat verzoeker de tot nog toe niet benutte mogelijkheid kan aanwenden om een asielaanvraag in te dienen zodat de daartoe gespecialiseerde instantie, namelijk de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, zijn vrees bij terugkeer naar Irak kan beoordelen en hem desgevallend het passend beschermingsstatuut kan geven. In geval van een negatieve beslissing kan verzoeker een beroep in volle rechtsmacht indienen bij de Raad.

3.6. De Raad kan geen schending van de artikelen 2 en 3 EVRM vaststellen, gezien de wettelijk openstaande mogelijkheden tot bescherming niet werden uitgeput en er heden geen indicatie is van een gedwongen verwijdering naar Irak.

3.7. Indien de verwerende partij alsnog een gedwongen verwijdering plant, kan verzoeker zijn grieven inzake de artikelen 2 en 3 EVRM te berde brengen bij de Raad in het kader van een schorsings-procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen de bijlage 13septies die in dit geval gegeven wordt. In dit verband kan nog naar analogie verwezen worden naar een uitspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 14 januari 2014 in de zaak no. 21563/08 N.F. against the Netherlands waarin gesteld werd: *“the Netherlands authorities do not, at least not for the time being, intend to proceed effectively with the applicant's removal to Afghanistan. It further notes that, should such steps be taken, the applicant can challenge this (see K. v. the Netherlands, no. 33403/11, § 25, 18 October 2011). 36. In these circumstances and recalling its findings in comparable cases (see I. v. the Netherlands (dec.), no. 24147/11, §§ 37-39, 18 October 2011; K. v. the Netherlands, cited above, §§ 34-36; and H. v. the Netherlands (dec.), no. 37833/10, §§ 39-41, 18 October 2011), the Court considers that, in the absence of any realistic prospects for his expulsion to Afghanistan, the applicant cannot claim to be a victim within the meaning of Article 34 of the Convention as regards his complaint that his return to Afghanistan would be in violation of his rights under Article 3 of the Convention.”*

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA